

STŘÍBRNÝ

3/2020

VĚTRNÍK

aneb

NÁŠ PÍSEK PRO VAŠE OČI

festivalový průvodce

věnováno Františkovi Zborníkovi

9.2. STALO SE KDYSI...

1912 - Ve schůzi královského města Písku vzato na vědomí, že školník ve škole na Pražském předměstí není stížen žádnou nakažlivou nemocí kožní.

ÚVODNÍK

DIVADELNÍ VICHŘICE

Pokud byl první festivalový den lehkým vánkem Stříbrného větru, tak ten druhý se v Podčáře rozpoutala vichřice v podobě pěti divadelních představení. Startu druhého festivalového dne se ujala místní Prácheňská scéna a odměnou jí byl plný sál.

Není jednoduché být naším ředitelem, své o tom ví i Míra Pokorný, který musel coby učitel chemik zahajovat první odpolední představení. Režijně se všech zahájení ujala okouzující Kačka Pokorná. Doprovodný program čítal také divadlo, a to dětské ZŠ Tylova pod vedením ostřílené Pavlíny Franců. Závěr večera byl opět hudební v podání kapely Wono sito sedne. Nestřídaly se pouze soubory, ale i diváci, kteří pravidelně zaplňovali všechna místa v malém i velkém sále. Takové přízně si velmi vážíme a pevně věříme, že i závěrečný festivalový den si Stříbrný vítr udrží nejen návštěvníky, ale i všudypřítomnou pohodu.

Ruth Denčevová, redakce

Porota festivalu v akci

DIVADLO POD ČAROU

Festivalový průvodce Stříbrný větrník 2020
Redakce: Ruth Solníčková Denčevová,
Zbyněk Konvička, Tomáš Franců, Michal Lyga
Vydává: Divadlo Pod čarou, Tyršova 28, 397 01 Písek
Náklad 100 výtisků, zveřejněno na www.podcarou.cz

DS PRÁCHEŇSKÁ SCÉNA PÍSEK – MANŽELSTVÍ NA DRUHOU

ROZHOVOR S RADKEM BROUSILEM – PŘEDSTAVITELEM PANA BARILLONA

Jak jste se dostal k ochotnickému divadlu?

„V roce 2003 tady na podzim v divadle probíhala jakási soutěž nebo spíše estráda, tenkrát byl v televizi pořad Carusoshow a Pavel Trávníček vždycky jezdil se třemi hosty. Bylo to pěvecké, ale já jsem muzikant, hraju x let v kapele na baskytaru a tak jsem tam šel. Nevyšlo to, ale všimla si mě tam produkční Prácheňské scény a lákala mě. Já takový ambice nikdy neměl a navíc jsem poměrně stydliví člověk. Ale došel jsem na zkoušku a od té doby s Prácheňskou scénou hraju. V mém prvním představením jsem hrál anděla.“

A jak se cítíte při roli pana Barillona a máte s ním něco společného?

„Společného nic. Ta role je vynikající, je to ňouma a takový role se hrají samy. Je to správněj zmatkař, a to mě baví, já bych neuměl zahrát vážnou roli. Ani milovníka. To jsem měl jednou a byl z toho pěkněj trapas. Ty lehké a komediální věci mi jdou.“

Pan Barillon v podání Radka Brousila (vpravo) se své role zhostil výtečně.

OČIMA REDAKCE

Co cítí běžný, průměrný smrtelník při svatbě? Pocity štěstí, nadšení, trému, rozpolcenost, vstup do neznáma. Zajisté se jedná o výjimečnou situaci, která má být nezapomenutelným zážitkem – v tom pozitivním slova smyslu. Občas se to nepodaří a svatba je hořkosladká. Jako pro slečnu Virginii, která se musí vdávat za pana Barillona.

Její utrpení netrvá dlouho – díky pracovníkovi úřadu, který si rád „tak trochu přihne“ se začne na pódiu rozehrávat neuvěřitelná show. Z mladičké manželky se rázem stává dcera. Z tchýně manželka, ze zetě manžel, z manžela otec. Přijde vám to dostatečně zamotané? Prácheňská scéna nemá absurdních životních situací dost, proto divákovi servíruje další nálož v podobě ztraceného manžela bývalé tchýně, nynější manželky pana Barillona a matky slečny Virginie.

Prácheňská scéna naplnila hned dopoledne velký sál Podčáry.

Manžel Emil, který byl prohlášen za mrtvého a dvacet let žil sám na pustém ostrově má radost ze znovushledání se svou manželkou a manželkou pana Barillona. Problémová situace se rozrůstá do neuvěřitelných rozměrů a nemá konce. Rozvod je na spadnutí, přichází pan starosta se soudním rozhodnutím o zrušení druhého manželství. Bohužel pro pana Barillona, s prvním manželem Emilem. A na scéně se opět objevuje pracovník úřadu, který holduje alkoholu, jehož pečlivost má na rodinu katastrofální následky. Chudák slečna Virginie, které se mění každou vteřinou otec. Ale jak jinak by mohla skončit komedie než dobře? Na hercích jsem velmi ocenila improvizaci na pódiu. Když vidíte postavu, která zjevně neovládá svůj text a při té příležitosti jiný herec řekne: „A ty už se konečně nauč text,“ odměnou byl upřímný rozesmátý sál, v podstatě po celou dobu představení. (Ruth Denčevová)

VODA A MÝDLO – ROZHOVOR SE ZDEŇKOU KULOVOU

V představení Voda a mýdlo excelovala Zdeňka Kulová z Ostravy.

Co byste poradila člověku, který se rozhodne hrát sólo divadlo?

Aby si dobře zvolil režiséra. Aby lidem dobře naslouchal, díval se a mluvil jim přímo do očí a do srdce.

Přijíždíte do Písku z Ostravy – vzdáleného města – jací jsou Ostraváci?

Není to vzdálené město. Mám přátele v Písku a jsou stejní jako ti v Ostravě, srdeční, přímí, veselí a bezprostřední. Snad že Ostraváci zbytečně neřeší cypoviny.

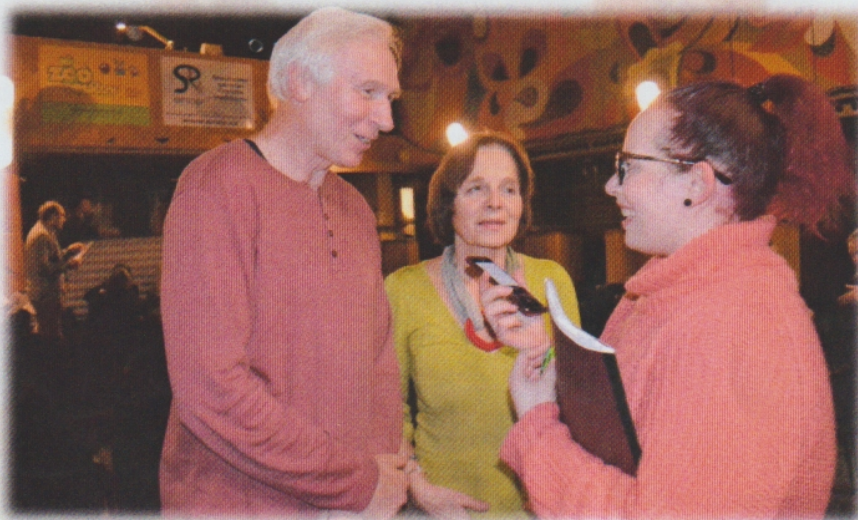
Co první si představíte, když uslyšíte Stříbrný vítr a Písek?

Stříbrný vítr a Písek... zvláštní vítr, který vane z jeviště Divadla Pod čarou a rozfoukává v Písku zrnka písku do lidí, do jejich očí, uší, duší – zrnka písku radostí, smíchu, slz, lásky, přátelství... být chvíli tím stříbrným větrem a zároveň vzít v sobě pár zrněk Písku do Ostravy.

MÝDLO A VODA OČIMA REDAKCE

Stát na pódiu sám, potřebuje pořádnou dávku odvahy. Hlavu v oblacích s upřímnou důvěrou v sama sebe. Lehkou naivitou i vírou, že vše dobře dopadne. A DOPADLO!

Probouzející se žena někde, divák neví kde. První slova jsou o oslavě mýdla a vody. Souběžně i stýskání si, že ať se myje sebevíc, pořád nemá ruce dostatečně čisté. Ani ten svět není dostatečně čistý. Čím víc se Francesca myje, tím více je šťastnější. A zčistajasna, až nečekaně, se dozvídáme příběh

Redakce Větrníku v centru festivalového dění

Francesky, která žije v cele, nazývá ho „pokojíček“. Odsouzena na doživotí. Francesca je doslova vraždící monstrum. Ona to tak nenazývá, „zužitkovala“ lidi, aby z nich mohla vyrobit mýdlo. Mýdlo se totiž vyrábí z tuku. Vysvětluje, jak je těžké vybrat ty „správné kusy“. Poté vraždila i ve vězení, své špinavé spoluvězenkyně, ne z touhy po samotné vraždě, ale z touhy jim pomoci, očistit je. Umýt je. Divák v podstatě nevnímá prostor, ani rekvizity okolo Francesky, protože sama Francesca je až fascinujícím způsobem poutavá a je nemožné z ní spustit oči. Divák odchází se závěrečnou větou na rtech „**Voda, mýdlo, čistota, to je naše jistota.**“ (Ruth Denčevová)

ZMATKAŘI DOBRONÍN – SKŘIVANI UŽ JEN V SHAKESPEAROVI

OČIMA REDAKCE

Zatím jediné a tudíž i první opravdové drama na festivalu. Příběh, který pomalu vygradoval ve velký emocionální zážitek. Tři role. Ženy, muže a „scénické poznámky“, která oddělovala, a trochu i zlehčovala děj. Minimalistická scéna, velký prožitek. Občas každý žijeme v určité iluzi v někoho nebo v něco. Tak jako Kornelie, která potkává investigativního novináře a neví o tom. Ani o tom, čemu je na stopě a proč právě ona ho zajímá. A odkrývá se drsný příběh v totalitních Čechách. Příběh, kdy byly odsuzovány ženy do vězení a přicházely o své nenarozené děti. O zlomených srdcích i zlomených ideálech. Kornelie je nucena se podívat pravdě do očí. A to někdy bolí.

OČIMA DIVÁKŮ

S jakým pocitem teď odcházíte z představení?

„Ten pocit je takovej trochu složitější, závěr nebyl jednoznačný a musíme si to domýšlet, ale jinak ty výkony byly skvělé.“

„Bylo to velmi zvláštní představení, obdivuji výkon dvou lidí, kteří utáhli takhle dlouhé představení. Děj byl členitý, napínavý a košatý. A na další představení Zmatkařů bychom šli okamžitě.“ (Jaroslava a Roman Nejedlý)

„Silný hluboký příběh, který se Vás dotkne. K tomu nejde nic jiného říct, dva hluboké příběhy. Scéna byla úžasná, nerušivé, strohé. Forma byla opravdu zajímavá, minimalistická. Byl tam podpis Františka Zborníka“. (herečky z DS ŽAS Homole)

Zmatkaři z Dobronína — jediný soubor, který dovezl do Písku drama.

ROZHOVOR S HERCEM SOUBORU VLADIMÍREM MÁTLEM

Přijíždíte s náročnou hrou, která popisuje tragický příběh v dobách komunismu – co byste řekli voliči komunistické strany?

Víte, já jsem demokrat. Respektuji u každého právo jeho volby. Nenechává mne však klidným, jak strana, která způsobila v historii této země tolik bolesti si osobuje právo spolurozhodovat o její přítomnosti či budoucnosti.

Myslím, že jsme v listopadu 89 udělali osudovou chybu. Všichni, kteří ve jménu tohoto zřůdného myšlení konali zvěrstva měli být přísně potrestáni a slovo komunismus mělo zůstat jen pojmem ve slovníku.

Jak se chcete podívat do tváře synu politického vězně, jehož otec trpěl v lágru a on proto nemohl ani studovat, když necháte syna komunistického dozorce mluvit v parlamentu o právu na demokratické spolurozhodování. To nemluvím o drzosti, s jakou se neostýchají přepisovat historii. Proto nechápu lidi, co s nostalgií hledí do komunistických dob. Mimochodem, stává se nám, že z našeho představení komunisté odcházejí. Nechtějí se dívat do své vlastní tváře.

Co první si představíte, když uslyšíte Stříbrný vítr a Písek?

Fráňa Šrámek a jeho Měsíc na řekou, krásný starý kamenný most, řeka Otava, kterou miluji (první lásky na vodě). Jo a JITEX. Jako kluk jsem k Vánocům dostával pyžamo z Jitexu. Nemám rád měkké dárky :)

ZŠ TYLOVA – ZLATÍ PŘEMYSLOVCI, O ZMRZLÉM KRÁLI

Dětský soubor ze ZŠ Tylova si pro oslavu města Písku zvolil formu kramářské písně.

téma osvícený Písek a rozzářená Tylovka putovalo od slunce a měsíce až k Františku Křížíkovi a pouličnímu elektrickému osvětlení Písku. Naším cílem bylo, aby Písečtí byli na své město a jeho historii hrdí," říká vedoucí dramatické výchovy Pavlína Franců.

„Naše věci většinou nacvičujeme v rámci dramatické výchovy pro školní akademii. Prožíváme si tímto způsobem různé situace a emoce. Měla by to být určitým způsobem výchova hrou. Zkoušíme různé styly a formy. Vloni jsme se zaměřili na pohybové divadlo a letos jsme díky historickému tématu zvolili kramářskou píseň. Téma Zlatí Přemyslovci jsme složili právě pro oslavu historie Písku a u příležitosti festivalu obnovili. Text písně jsem složila podle povídky Heleny Lisické Bohatý Písek a hudbu jsme si vypůjčili od folkové kapely Klíč. A ta kramářská píseň jako forma mně k tomu přišla příleha-
vá. Byť kramářské písně bývaly často s harmonikou a ne zrovna ve středověku, šla jsem cestou určitého upgradu. Letošní

DISKUZE S POROTOU

Prácheňská scéna:

Sylva: „Nevěsta udržela naivitu celou dobu. Kdyby tam byl nadhled, slušelo by to více. Repliky by měly jít ráz na ráz a zkrátit to, v komedii se to dělá. Je to dobré pro techniku, nebudete mít čas řapat po scéně a pak je to nervózní, nevíte co s rukama a nohama“

Tomáš: „Doporučil bych pracovat více s aktem uzavírání manželství. V prostoru pokojíčku jsem ani nevěděl, kam chodíte.“

Diskuze s porotci vnášela nové pohledy na vnímání jednotlivých her.

Voda a mýdlo:

Publikum: „Viděl jsem to mockrát, ale ona to hraje s větší a větší radostí.“... „Představení by mohlo být mnohem delší.“

Sylva: „Byla jsem tak pohlčená, člověk s ní sympatizuje.“

Jarka: „Ty oči, ty hrály.“

Tomáš: „Viděl jsem to podruhé chci se dotknout toho, že se člověk nemusí dívat jen na vás. Jsou tam otevřená místa, pro nás diváky.“

Skřivani už jen v Shakespearovi

Publikum: „Měla by to být povinná divadelní hra, to by měli vidět všichni.“

Tomáš: „Je to divadlo? Zavřeli jste oči a poslouchali? Fungovalo to i jako rozhlasová hra, ten projev tam byl. Je to vznešený text, řekl bych divadlo dokumentu. Jsem rád za tu třetí osobu, ona je totiž taky klíčová. Rozměry antické tragédie.“

Jarka: „Scénická poznámka byla kořením. Dvě hodiny utekly hned. Geniální scéna. Nápad, dalo to další level. Tekly mi slzy, opravdu jste mě rozbrečeli. Vše jsem vám věřila.“

Sylva: „František tam prostě byl...“

PŘÍLEŽITOSTNÉ SCÉNICKÉ ČTENÍ DOMAŽLICE—KOZINA

ROZHOVOR SE ČLENY SOUBORU

Ochotníci z Domažlic obohatili festival o scénické čtení.

se mu nedovolala, abychom měli aktuální odpověď, ale myslím si, že fandí dál. (Dana)

Co první si představíte, když uslyšíte Stříbrný vítr a Písek?

Vinnetou a rok 1968, Písek, cement, voda okapy. (Libor)

Teplý větrík a písečnou pláž. (Igor)

Fráňa Šrámek (Eva)

Něco zapomenutého, co pohladí...no teď už i váš festival. (Dana)

OČIMA PUBLIKA A POROTY

Publikum: „Líbilo se mi to, opravdu moc, a bylo to pro mě živé.“

Tomáš: „Domažlice byla pro mě spolková a společná činnost. Občas je to pro mě nesrozumitelné. V rámci divadla je potřeba to držet.“

Sylva: „Tomáš tím chtěl naznačit určitým způsobem, jak jsou tvořena i představení. Celé je to energetické, příjemné, nepotřebuju scénu, funguje fantazie. Jen mi to připadá zakonzervované, stejně by to téma zahráli i před dvaceti lety.“

Jarka: „Kozina byl milý a nápaditý. Měla jsem problém, že ne všichni mluvili stejným nářečím a zafixovala jsem se na tom. Trochu mě to vyhodilo z kontextu.“

Co si představíte pod úsvitím, že "divadlo jsou prkna, která znamenají svět"?

Tzn. že kůrovec ohrožuje "náš" svět. (Libor)

To jsou prkna, která mají ve své paměti zaznamenanou obrovskou sumu nápadů, fantazie, smíchu i žalu, lidských osudů i dramátů, lásky i nenávisti. A to vše bez hranic, zahrnující celý svět. (Igor)

Svět je prostředí, v němž se uskutečňuje lidská zkušenost a je souhrnem všeho, co doopravdy existuje. A prkna jeviště mají čarovnou moc zpřístupnit divákům celou jeho rozmanitost. (Eva)

Svět sám je jevištěm zvláštních proměn a iluzí a ty divadelní prkna někdy ten svět mohou chvilku nést. (Dana)

Co na Kozinu říká Darek Šmíd?

Asi že by táta, kdyby to viděl, byl rád, že nedělal něco jiného, ale napsal to, co napsal? (Libor)

To tak docela nevím, ale úsloví: „Do roka ha do dne“, jsme sakra přetáhli. (Igor)

Kozinovi i nám fandí už přes rok. Včera jsem

DIVADELNÍ SOUBOR ŠEMÍK PÍSEK – LIBUŠINA VOLBA

ROZHOVOR SE ČLEMEM KARLEM PETRO

Divadelní spolek Šemík zcela zaplnil červené schody.

Šemík je nejmladším souborem na přehlídce – jaké jsou vaše vize? A kde se vidíte za deset, dvacet let?

Krátkodobá vize zhruba jeden až tři roky. V minulém roce jsme vysadili na Hradišti část aleje ovocných stromů (z darů návštěvníků divadla). Letos a minimálně další dva roky bychom v tom rádi pokračovali. O dlouhodobých vizích jsme zatím nehovořili. Ale nejvíce nás baví ten přesah mimo divadlo. Krásně se to totiž skládá, když je vás víc pohromadě. Mimochodem Šemík není jen divadelní spolek. Je nás víc, kteří nejsou na jevišti vidět, a teří jdou s námi od začátku a pomáhají kde je třeba. Nemají ambice ukazovat se na jevišti, ale o to víc si jejich práce a pomoci vážíme. Možná by se dalo říci, že Šemík je hnutí, záměr i ta VIZE.

Co první si představíte, když uslyšíte Stříbrný vítr a Písek?

Pokču a Divadlo Pod čarou.

OČIMA REDAKCE

Perun rozpráví s Vesnou o Libušce a slavnosti. Příběh známých postav dávné české minulosti v čele s věrozvěstkou Libuší v pubertálním věku. Běžné situace, které se odehrávají i v současnosti všem mladším, co ještě chytají rozum. Velké ocenění za velkolepou výpravu – na podium Stříbrného větru se dostaly i živé stromy a bohaté, krásné kostýmy a třeba i kapesní sluneční hodiny. Lehká komedie a milá závěrečná tečka za druhým divadelním dnem.

OČIMA POROTY A PUBLIKA

Publikum: „Soubor bych pochválila hlavně za to, že ti lidé mají chuť se scházet a něco dělat. Bylo znát, jaké jsou mezi nimi vztahy a co se mezi nimi odehrává. Moc jsem si to užívala, bylo to přesně to, co očekávám od ochotnického divadla.“

Tomáš: „Při slavnosti byste mohli z pódia sejít. Mít tu odvalu a jít ven – fakt by vám to moc pomohlo.“

Jarka: „Ráda bych zdůraznila, že nechceme kritizovat. My říkáme svůj pohled, jak vám chceme pomoci. Říct, co se dá vylepšit.“

Sylva: „Oceňuji, jak Bivoj hrál prvně bez vousů, pak si vzpomněl a dal si je na krk a ve finále na pusu a hrál v nich.“

„Děláte to s radostí,“ chválil své herecké kolegy Tomáš „Jehně“ Jiřík z Prácheňské scény.

WONO SITO SEDNE

Prapůvod skupiny začíná v roce 2006. Původním záměrem bylo složit hudební těleso složené převážně z akustických nástrojů. Muzikanti postupně odpadali pod tíhou rodinného nepochopení či v rámci útěku za estrádní zábavou. V těchto zlých časech kapelu někdo shůry obdaroval dvěma skvělými zpěvačkami, brilantním bubeníkem, nadějným klávesistou a zkušeným basistou. V roce 2007 se tedy skupina vrhá na autorskou tvorbu. V roce 2011 už je opět všechno jinak, zůstalo pouze tvrdé jádro a přibyli další výborní muzikanti. „Rádi bavíme lidi, ale současně říkáme: Nešetřete nás kritiky, kterou vnímáme jako důležitou potřebu k dalšímu kroku vpřed. Pochválit se stejně nejlíp umíme my sami... J my hlavně chceme, abychom se líbili vám a naše písničky vám dělaly radost,“ tvrdí muzikanti, který na festival přivezli pohodu a příjemně zakončili sobotní festivalový maraton. (Zbyněk Konvička)

PÍSEK POD NOHAMA aneb CO BYSTE MĚLI VIDĚT

Synagoga v Soukenické ulici v Písku

ELEKTRÁRNA KRÁLOVSKÉHO MĚSTA PÍSKU — muzeum u řeky Otavy

SYNAGOGA v Soukenické ulici

PIETNÍ HŘBITOV S KOSTELEM NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE — za Augustem Sedláčkem a Otakarem Ševčíkem

RESTAURACE OSTROV — výborná kuchyně na Městském ostrově

PIZZERIA SAN MARCO — nejlepší pizza v Písku, Velké náměstí

DIVADLO POD ČAROU — multižánrová scéna vašeho srdce

PARTNEŘI FESTIVALU

AKCE
JE PODPOROVÁNA
MĚSTEM PÍSEK

BONUM
www.bonum-repro.cz

PÍSECKÝ SVĚT
svobodný prostor pro vaše názory

WWW.PISECKYSVET.CZ

Komunitní nadace
KONABO
Blanická-Otavská

PODČÁRA JE TU PRO VÁS I MIMO FESTIVAL

- Pondělí až čtvrtek od 16.00
- Pátek až neděle od 17.00
- Kulečník, šipky, dobré pivo a pohoda
- Prostory tu jsou i pro vaše akce

